

Вищій кваліфікаційній комісії
суддів України

Кравченка Станіслава Івановича,
кандидата на посаду судді касаційного
кримінального суду у складі
Верховного Суду,

ПОЯСНЕННЯ

14 квітня 2017 року Громадською радою доброчесності (Рада) затверджено висновок про невідповідність мене як кандидата на посаду судді Верховного Суду, критеріям доброчесності та професійної етики.

Підставами для такого висновку Громадська рада доброчесності вказала наступне:

«1. Подаючи декларацію доброчесності за 2015 рік, я підтвердив, що не ухвалював одноособово або у складі колегії суддів рішень, передбачених статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», які в подальшому перебували на розгляді у Європейському суді з прав людини і по яких приймалися рішення не на користь України.

Однак під час проведення перевірки Громадська рада доброчесності виявила інформацію, яка ставить під сумнів це моє твердження.

Так, встановлено, що 7 листопада 2008 року я у складі колегії суддів судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду м. Києва брав участь у перегляді в апеляційному порядку справи № 11-а-1646/08, рішення по якій були предметом розгляду Європейського Суду з прав людини (Справа «А.В. проти України»). Таким чином, на думку членів Ради, я приховав інформацію щодо участі в справі.

З таким висновком я не погоджуюсь виходячи із наступного.

Про те, що я брав участь у перегляді в апеляційному порядку кримінальної справи, яка в подальшому була на розгляді в ЄСПЛ під назвою «А.В.проти України» вперше я дізнався 12 квітня 2017 року із засобів масової інформації.

На цей час, проаналізувавши судові рішення, я можу пояснити це такими причинами:

1. Після розгляду даної справи в апеляційному порядку за моєю участю і до цього часу минуло 9 років. За ці роки з моєю участю було розглянуто велика кількість кримінальних проваджень, як в апеляційному так і касаційному порядку. Безперечно обставини всіх справ я не можу пам'ятати.

2. Справа мала заковану назву «А.В. проти України», що не дозволяє її ідентифікувати з прізвищем засудженого В без отримання додаткової інформації;

3. На початку 2015 року щодо мене проводилась перевірка на підставі Закону України «Про очищення влади» під час якої аналізувалась інформація щодо рішень суддів, які в подальшому розглядалися ЄСПЛ. Наявність таких

рішень встановлено не було. При цьому посилення у висновку Ради на ті обставини, що вказана перевірка було проведена не належно є надуманими, оскільки рішення ЄСПЛ по справ «А.В. проти України» було прийняте, набуло статусу остаточного та оприлюднено в Україні вже після того, як перевірка була завершена;

4. Діючим законодавством не передбачена обов'язковість доведення до відома суддів рішень ЄСПЛ прийнятих по справах які перебували на їх розгляді.

Таким чином вважаю, що висновок Ради про те, що я подаючи декларацію доброчесності приховав інформацію щодо розгляду справи є безпідставним і не підтверджується жодними доказами.

Щодо суті рішення ЄСПЛ «А.В. проти України» хочу пояснити наступне: Вироком Шевченківського районного суду м. Києва від 8 липня 2008 року був засуджений за ч.2 ст. 309 КК України до покарання у виді трьох років позбавлення волі. На підставі ст. 75, 76 КК звільнений від відбування покарання з випробуванням, з іспитовим строком два роки.

Судом встановлено, що 29 грудня 2006 року, приблизно о 20 годині 30 хвилин, знаходячись на вул. Богговутівській у м. Києві, у невідомої слідством особи, за 600 доларів США незаконно, без мети збуту, придбав наркотичний засіб «кокаїн», загальною вагою 4,55 г тобто у великих розмірах.

Ухвалою колегії суддів Апеляційного суду м. Києва від 7 листопада 2008 року, до складу якої я входив, апеляційні скарги прокурора та захисників залишені без задоволення, а вирок районного суду – без зміни.

Зазначені судові рішення переглядались Верховним Судом України і були також залишені без зміни.

30 листопада 2009 року звернувся до ЄСПЛ з заявою про порушення прав, передбачених Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Рішенням ЄСПЛ заява була задоволена частково, встановлено порушення ст.3 та п.1 п.п. «с» статті 6 Конвенції. Статус остаточного це рішення набуло 29 квітня 2015 року.

У зв'язку з прийняттям рішення ЄСПЛ Рада зробила висновок щодо моєї невідповідності критеріям доброчесності та нормам професійної етики.

З таким висновком я не погоджуюсь виходячи із наступного.

Як вбачається з тексту рішення ЄСПЛ предметом дослідження по даній справі фактично являлась практика, яка існувала в правоохоронних органах та судах України в середині 2000-х років, згідно з якою працівники міліції за відсутності на час затримання правопорушника достатніх даних про вчинення злочину (в даному випадку відомостей щодо складу вилученої у речовини та її кількості) не порушували одразу кримінальну справу, а складали протокол про вчинення адміністративного правопорушення. Відповідно, визначені нормами КПК 1960 року, вимоги щодо необхідності обов'язкового роз'яснення права затриманого на спілкування з захисником до першого допиту не роз'яснялись. Разом із тим, у випадку подальшого порушення щодо особи кримінальної справи дані, які були зафіксовані при його затриманні (в даному випадку дані протоколу вилучення у шести пакетів з

порошкоподібною речовиною та пояснення . про те, що вилучена в нього речовина є наркотичним засобом придбаним для власного вживання) визнавались належними та допустимими доказами по справі.

Разом з тим, аналізуючи зазначені обставини з огляду на дотримання прав людини ЄСПЛ зазначив що ... «з огляду на конкретний зв'язок між двома провадженнями на національному рівні важливість первинних слідчих дій неможна недооцінювати. Відмінність між початковим обвинуваченням у вчиненні адміністративного правопорушення та подальшого обвинувачення у вчиненні злочину полягала у кількості наркотичних засобів, яка спочатку могла бути неочевидною, а визнавальні покази заявника, отримані для пред'явлення обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, могли бути і фактично були повністю застосованими для подальшого притягнення до кримінальної відповідальності. Тому з огляду на ці факти суд не вбачає жодної вагомої підстави для обмеження права на захисника на час подій. А таке обмеження порушило право на захист».

Таким чином вважаю, що викладені в рішенні Суду висновки вказують на наявність проблем у застосуванні норм кримінального процесуального закону та кодексу про адміністративні правопорушення. На цей час вони вирішені шляхом прийняття КПК України 2012 року та можливістю застосовувати на національному рівні Рішення ЄСПЛ при розгляді кримінальних проваджень. Разом із тим, на мою думку, такі висновки не дають жодних підстав вважати, що судді, які розглядали кримінальне провадження вчиняли дії спрямовані на порушення прав обвинуваченого. Крім того вважаю, що аналізуючи зазначене рішення ЄСПЛ з огляду на дотримання мною як суддею норм професійної етики, слід враховувати також те, що між суддями ЄСПЛ не було єдності з приводу того, чи мало місце порушення права на захист обвинуваченого за наведених у скарзі обставин, про що свідчить часткова окрема думка судді Юдківської, в якій викладений детальний аналіз порушеної проблеми.

Скарга заявника щодо жорстокого поводження, яке призвело до отримання доказів, якими обґрунтовувався вирок, ЄСПЛ була відхилена. (п.66,67 Рішення ЄСПЛ).

Відповідно до даних реєстру судових рішень, станом на 20 квітня 2017 року, судові рішення національних судів постановлені щодо після прийняття рішення ЄСПЧ, не переглядалися і є чинними.

Таким чином вважаю, що під час перегляду у складі колегії судової палати з кримінальних справ Апеляційного суду м. Києва кримінальної справи щодо я діяв у межах наданих мені повноважень, дотримуючись вимог діючого на той час законодавства та судової практики. Моя участь у розгляді даного провадження не є підставою яка б свідчила про мою недобросовісність.

2. Щодо висновків Ради про недостовірність відомостей у деклараціях за 2004, 2006, 2009, 2012, 2013, 2014, 2015 роки про наявність в моїй власності земельної ділянки, також не можу погодитись виходячи з наступного.

В 1991 році батьки подарували мені житловий будинок з надвірними будівлями, розташований за адресою:

який знаходиться на земельній ділянці площею 0,09 га. Відповідно до діючого на той час законодавства у випадку переходу права

власності на житловий будинок переходило й право користування земельною ділянкою, на якій цей будинок розташований. В 2002 році вказана земельна ділянка була мною приватизована. Житловий будинок і земельна ділянка були належним чином зареєстровані на моє ім'я у відповідному реєстрі, будинок використовується мною для проживання, регулярно сплачується податок на землю. Крім того, з 2003 року я зазначав про наявність цієї земельної ділянки в деклараціях «Про доходи, зобов'язання фінансового характеру та майновий стан державного службовця та особи, яка претендує на заняття посади державного службовця щодо себе та членів своєї сім'ї», які подавались за місцем моєї роботи.

Висновок Ради щодо незазначення мною в деклараціях за 2005, 2006, 2009 роки про наявність у мене земельної ділянки та житлового будинку, про що вказану у пункті 2 Висновку Ради є безпідставним, оскільки відповідно до Наказу Міністерства фінансів України від 6 березня 1997 року №58, яким була затверджена форма декларації №001-ДС роз'яснювалось, що Розділи I,II,III заповнюють державні службовці всіх категорій, а розділи IV, V, VI – лише державні службовці першої та другої категорій, яким я не являвся. Тобто пункти IV (Відомості про нерухоме майно, що знаходиться в приватній власності), V (Відомості про транспортні засоби, що знаходяться в приватній власності), VI (Відомості про вклади у банках, цінні папери та інші активи) за 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010 роки я мав право не вказувати взагалі.

07 квітня 2011 року було прийнято Закон України «Про засади запобігання та протидії корупції» №3206-VI, яким було змінено форму декларації. Тому 18 березня 2012 року мною була заповнена та подана Декларація про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2011 рік, в якій були вказані і належний мені житловий будинок і земельна ділянка площею 0,09 га, на якій він розташований.

В подальшому, під час роботи в ВССУ, при заповненні мною податкової декларації, працівниками ДПС мені було роз'яснено, що при заповненні розділу VII. Відомості про нерухоме майно у випадку, коли у суб'єкта декларування є житловий будинок і земельна ділянка, на якій він знаходиться, слід вказувати лише будинок. Окремо декларувати земельну ділянку, на якій він розташований не потрібно, оскільки в такому випадку будинок і земельна ділянка будуть визначатись як два різні самотійні об'єкти. Той факт, що житловий будинок не може бути побудований без земельної ділянки є очевидним. Дане роз'яснення мені видавалося логічним, тому в деклараціях, які подавались мною за 2013, 2014, 2015 роки мною вказувався лише житловий будинок без окремого зазначення земельної ділянки на якій він розташований і яка надана для будівництва та обслуговування цього житлового будинку.

Разом з тим, після прийняття в 2016 році Змін до Закону України «Про запобігання корупції», якими встановлюється необхідність подання електронної декларації проаналізувавши ці зміни, я дійшов висновку, що в електронній декларації треба вказувати окремо як житловий будинок так і земельну ділянку, на якій він розташований. Тому в електронній декларації, яка була подана мною до НАЗК в листопаді 2016 року, було зазначено і земельну ділянку, і житловий будинок, які знаходяться за однією адресою. Таким чином в моєї письмової декларації, яка подавалась за місцем роботи та в електронній

декларації, яка подавалась до НАЗК виникли розбіжності. Разом з тим вказані розбіжності не можуть свідчити про те, що я мав намір приховувати інформацію про наявність у мене земельної ділянки, або навмисно подавав інформацію, яка є недостовірною.

Про ці обставини я вказував у своїх поясненнях, наданих Раді, але вони враховані не були.

Прошу Вищу кваліфікаційну комісію суддів України взяти до уваги мої пояснення під час ухвалення рішення про внесення рекомендації Вищій раді правосуддя щодо призначення мене на посаду судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду.

21 квітня 2017 року

С. І. Кравченко